

Hod Boží velikonoční

J20, 11-18

4.4.2021

Pozdrav:

Kristus byl vzkříšen!

Opravdu byl vzkříšen!

Milost našeho Pána Ježíše Krista,
Láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introit:

Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.
Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.

Tentož jest den, kterýž učinil Hospodin,
a protož radujme se a veselme se v něm.

Halelujah!

Píseň: 30

Čtení: Iz 25, 1-9

Píseň: 125, 122

Kázání: J20, 11-18

Ale Maria stála u hrobu vně, plačící. S Marií z Magdaly jsme se setkávali v doprovodu Ježíšově. Setkali jsme se s ní též pod křížem, kde jej všichni opustili. Jako by ženy, které rodí a vidí první nadechnutí člověka, měly sílu vidět i poslední jeho vydechnutí.

Marii z Magdaly jsme také viděli ještě za tmy, jak sama jde k hrobu Ježíše z Nazareta. Doba již pokročila, pravděpodobně se rozednívá. V zástupu, který Ježíše doprovázel, i pod křížem, Marie z Magdaly byla vždy obklopena lidmi.

Nyní je sama a pláče. Již ví, že pravděpodobně někdo odvalil kámen. Nepláče, protože truchlí. Možná pláče, protože odnesli jejího Pána, a neví, kam ho položili.

Nevíme, proč Marie z Magdaly je opět u prázdného hrobu. Snad proto, aby se přesvědčila, že hrob je prázdný. Snad proto, aby vypátrala, kam zmizelo Ježíšovo tělo. Stojí v bezpečné vzdálenosti a nemá odvahu vstoupit do hrobu. Kdo by také zaživa měl?

A když plakala, naklonila se do hrobu. Už neutíká ostošest od hrobu pryč, aby oznámila učedníkům, co viděla. Teprve když pochopíme, co pro nás smrt Ježíšova znamená, a tak jako Petr se nad svými selháními rozpláceme, máme odvahu se podívat do prázdného hrobu.

A užířela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. Ano, není to fikce, není to nějaký trik, není to smyšlenka. Tělo Ježíšovo opravdu leželo v hrobě, opravdu bylo vystaveno zkáze a rozkladu. Dva andělé, kteří střeží tajemství vzkříšení. Dva andělé – poslové zprávy o vzkříšení.

Ženo, co pláčeš? Jako by Ježíš se nás ptal. Má pláč převažovat v našem životě, nebo se máme radovat z prázdného hrobu? Jako by náš život oscilloval mezi pláčem nad vlastní hříšností a radostí nad svobodou, kterou jsme obdrželi zdarma. Co pláceme? Co si stěžujeme? Vše je překonáno. Vše je odneseno pryč. Co pláceme? Nyní je čas radosti!

Vzali Pána mého a nevím, kde ho položili. Marie tvrdošijně opakuje vysvětlení prázdného hrobu. Jinak to nemůže být, než že tělo někdo ukradl. I dnes jsou vykradači hrobů. Toto vysvětlení prázdného hrobu je pro ni, ale i pro mnohé, nejpravděpodobnější. Marie ještě pořád nevěří. Nevěří ani tomu, co slyšela od svého Pána, ponejprv, než jej ukřižovali. Nevěří svým očím. I nám je těžko uvěřit. I my se někdy přistihneme při tom, že pro nás znamená více pozemský Ježíš. Ježíš, který skončil na kříži a v hrobě. Kam jej položili? To je zásadní otázka. Kde jeho tělo zůstalo?

Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Už pokolikáté se Marie obrací od hrobu. Ano, je nutné se odvrátit od hrobu. Je nutné, aby naše fascinace smrtí byla odvrácena. Marie vidí Ježíše. Jak prostě a jednoduše je popsáno setkání se vzkříšeným. Žádná záře, žádné fascinující vidění. Žádné vytržení. Vzkříšený Ježíš k nám přichází, tak prostě a jednoduše; poznáme jej?

Již potřetí zazní otázka: *Co pláčeš? Koho hledáš?* A Marie již potřetí trvá na svém. Jiné vysvětlení nedělního rána není. Byl to nějaký trik, nebo co, že tělo v hrobě není? Bylo to nějaké poblouznění? Někdo jej z té zahrady musel odnést?

Kde se to nacházíme? Již nejsme u hrobu. Jsme v zahradě, v zahradě rajských rozkoší. A před Marií stojí zahradník – dalo by se přeložit – strážce zahrady. Jako by svědek Jan měl smysl pro humor. Marie ve své popletenosti se pomaličku odvrací od svého tvrdošijného vysvětlení prázdného hrobu.

Rajská zahrada se opět otevírá. Ten, který ji nyní střeží, je ten zmrtvýchvstalý Ježíš, nový Adam. Přijde na to Marie z Magdaly, nebo její oči budou zavřené pro tajemství zmrtvýchvstání? A co naše oči?

Lazare, Marie. Ježíš nás oslovuje. Zná naše jména. *Rabbuni-Mistře.* Obejmout, podržet, zadržet. Ponechat ty chvíle, kdy s Marií z Magdaly Ježíš chodil a učil. Obejmout, podržet, zadržet chvíle pozemského Ježíše, uchovat je ve vyprávění dětem, naučit je mravním nárokům, naučit je věřit, utvrdit tradici, ponechat vše, jak bylo za života Ježíše.

Vzkříšený Ježíš Marii z Magdaly, ale i nám, poukazuje dál. Jako by říkal: to k víře v mého Otce nestačí. I zde Ježíš nepoukazuje na to, že by z hrobu sám vstal. Ten, ke komu má ještě dojít, je jeho Otec v nebesích. Je to ten, který Ježíše, ale i nás, ve smrti neopouští.

Jasný, srozumitelný rozkaz na konec: *Ale jdiž k bratřím mým, a pověz jim.* Uvěří Marie? Poznává Ježíše jako Krista? Uvěříme my, že teprve vzkříšením vše začíná, nikoli jako opakující se skutečnost, ale jako nové stvoření nebe a země?

Marie z Magdaly již nehledá Pána, již ví, a nejen to. *Viděla jsem Pána a toto mi řekl.* Kéž i my nejen dnešní neděli se setkáme u jednoho stolu se vzkříšeným Pánem! Kéž i my suverénně bez studu můžeme vyznat svým sestrám a bratřím: Setkali jsme se v našem Pánem.

Amen.

Píseň: 667

Večeře Páně